

Recensie: LilianWeel

Rachel Horzelenberg: 'Onze Sam'. Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2009 ISBN: 9789048407019. (Kanker/Hersentumor/1) Zie ook: www.freemusketeers.nl

Soort boek/stijl: Ontroerende beschrijving van het ziekteproces en overlijden van de achtjarige Sam, die overleed aan de gevolgen van een hersentumor; geschreven door zijn moeder Rachel Horzelenberg. Tijdens de zeven maanden die de ziekte van Sam heeft geduurd, hield zijn moeder een weblog bij. Sam volgde deze beschrijving op de voet en schreef zelf ook een stukje. De tekst van het weblog is letterlijk (met uitzondering van tekstcorrecties) overgenomen in dit boek.

Over de schrijver: Rachel Horzelenberg (1981) werd op 18-jarige leeftijd moeder van haar eerste kind: Sam. Ze heeft na haar zoon Sam nog een zoon en een dochter gekregen.

Korte beschrijving: Toen Rachel Horzelenberg het nieuws kreeg over de ongeneeslijke ziekte van haar zoontje besloot ze een weblog te gaan bijhouden. In totaal heeft ze er 50 keer een nieuw bericht op geplaatst. In het eerste, geschreven op 20 juli 2007 beschrijft ze hoe het gruwelijke nieuws tot haar en haar gezin komt. In het laatste, op 15 februari 2008, vertelt ze dat haar Sammetje is overleden. Er is een inleiding en een afsluiting door opa Cor, de vader van Horzelenberg. Het boek wordt opgesierd door een aantal prachtige foto's met Sam steeds als bijzonder middelpunt. Alles draait in het gezin om Sam en zijn ziekte. Het is vanaf het begin duidelijk dat hij ongeneeslijk ziek is. Sam heeft een zeldzame en niet te behandelen hersentumor; een Pongsglioom. Hij krijgt nog wel een serie bestralingen om de kwaliteit van het leven dat hem nog rest te verbeteren. Na een korte en vervelende opname in het ziekenhuis gaat Sam mee terug naar huis. Daar is hij zijn laatste maanden ook gebleven. Eerst nog met medicijnen die heel nare bijwerkingen hebben. Maar nadat die zijn afgebouwd heeft hij nog een opvallend goede tijd. Hij ontwikkelt al snel een ontroerend intieme band met zijn moeder. Hij raakt gaandeweg volledig op haar gefixeerd. Volgt haar overal, slaapt in haar armen en bij haar in bed. Als ze dan wakker wordt merkt ze dat hij haar ligt aan te kijken en haar gezicht streelt. Hij wil met haar mee naar boven als ze daar de kleren gaat opvouwen. Zij kan het gelukkig goed hebben. Het maakt haar wel enorm angstig, maar zijn welzijn prevaleert. Tegelijkertijd is ze trots dat zij haar Sammetje zo mag ondersteunen in deze oneerlijke strijd. Het gezin wordt met raad en daad gesteund door opa's, oma's en tantes. Vanaf 23 januari gaat de conditie van Sammetje definitief achteruit. Op vrijdag 15 februari meldt Rachel dat haar zoontje die dag is overleden.

Wat viel op: Naast de enorme dramatiek is er steeds de ontroerende intimiteit tussen moeder en zoon. Hierdoor komen ze beiden tot een enorme kracht waardoor deze periode voor hen draaglijk wordt. Het leven van moeder en zoon is zeer intens. Ieder moment wordt gezamenlijk geleefd en beleefd. Wat zal het voor haar leeg zijn nu hij weg is. Of niet helemaal? Zijn er misschien, door deze periode zo te beleven, nu ook onuitwisbare herinneringen die een deel van die leegte kunnen compenseren?

Citaten: Pag. 37: “We zaten op de bank en toen barstte alles los. “Mama ik ben zo ontzettend bang, ik ben zo bang om dood te gaan, ik durf niet te gaan slapen want stel nou dat ik niet meer wakker wordt?!” “Kunnen we niet vragen dan dat als de bestralingen straks klaar zijn dat ik nog één keer in de week kan komen om er voor te zorgen dat de tumor niet groeit? ... “Iedereen kijkt zoveel naar me omdat ze me straks niet meer kunnen zien. Mam je hebt toch beloofd dat je altijd bij me blijft ga je dan met me mee. Al die cadeautjes die ik krijg is onzin ik kan daar helemaal niet lang mee spelen. Mam als ik dan begraven ben kom je dan op mijn verjaardag?”

Pag. 63: “Als ik dood ga, mam... ik denk niet dat ik september al dood ga. Ik denk wel dat ik echt voel als ik dood ga, maar je kan niks voorspellen. Ze zeggen ook wel eens dat het dertig graden wordt en dan gaat het toch regenen.”..... Sam heeft me hele theorieën verteld over zijn tumor. Hij zei zelf: “Ik ben nu wel wat beter maar dat komt wel omdat ik goed moet luisteren naar mijn tumor. Want ik moet gewoon niet te sportief doen ik moet van die tumor ook rustig aan doen, dan doet hij rustig aan met groeien.”

Recensies: Door: Freek Wolff | dinsdag 10 maart 2009 12:49. EDE – (<http://www.edestad.nl/page/Lokaal/Regionaal-Detail/Boek-van-onze-Sam.332692.news>): ‘Rachel Horzelenberg uit Ede heeft een boek geschreven over haar zoon Sam die overleden is. De Edese heeft haar gevoel en belevingen tijdens zijn ziekte bijgehouden op een weblog. Het boek zal rond Sams geboortedag 26 april uitkomen. ... „Het voelt zo intiem zo saampjes, hij houdt mijn hand vast en elk kwartier kijkt hij naar me of ik er nog steeds zit. Wat er constant door mijn hoofd gaat is: hoe moet ik mijn kind vertellen dat hij dood gaat, dat hij niet beter wordt. Hoe moet ik Isra en Saartje vertellen dat hun grote broer er straks niet meer zal zijn? Verdriet en zoveel pijn is wat ik voel, maar bovenal liefde, zoveel liefde", schrijft Rachel’